

1

Una altra baralla

Verona és una bonica ciutat del nord d'Itàlia.
Durant el segle XIV era una població comercial
molt **pròspera**.

Els comerços i els mercats
sempre estaven plens de gent,
i hi havia edificis i places preciosos
que encara avui podem admirar.
Quatre ponts creuaven el riu Adige,
que travessava la ciutat d'una punta a l'altra.
A Verona vivien dues famílies importants,
els Montagú i els Capulet,
que eren enemigues des de feia molts anys,
tot i que ningú no sabia per què.

Una ciutat
pròspera és
una ciutat rica,
amb molta
activitat.

Aquesta enemistat havia provocat
moltes baralles a la ciutat.
Fins i tot, alguns morts.

A més, cada família tenia el seu propi bàndol.
Els criats i els amics d'una família
s'enfrontaven amb els de l'altra
si es trobaven pels carrers de Verona.

Tant Escalus, el príncep que governava la ciutat,
com els seus habitants
estaven farts de tanta violència.

Samsó i Gregori eren dos criats
de la família Capulet.
Una tarda del mes de juliol,
tots dos passejaven pel carrer.
Anaven armats amb espases i escuts
per si es trobaven algú dels Montagú.

En arribar a una plaça,
Gregori va reconèixer dos homes:
eren Baltasar i Abraham,
criats de la família Montagú.

—Compte, Samsó! Prepara les armes,
que vénen de la casa Montagú!
—va exclamar Gregori, assenyalant els criats.

—Provoca'ls amb la mirada i un gest,
però sense tocar-los.
Que siguin ells els qui comencin la baralla
—va proposar Samsó.

Així ho van fer quan s'hi van apropar.

—Us burleu de nosaltres? Voleu **brega**?
—va preguntar Baltasar, un dels dos criats
dels Montagú.

Una **brega** és
una baralla.

Aleshores van començar a insultar-se.
Després, a pegar-se.
I al cap d'una estona van treure les espases.

Enmig de la baralla va arribar el jove Benvolio,
nebot dels senyors Montagú.
Decidit a aturar-los,
va desembeinar l'espasa i va cridar:

—Prou! Quiets els quatre! Guardeu les espases!

En aquell moment va arribar un altre jove.
Era Tibald, nebot de la senyora Capulet.
Tibald no sabia com havia començat la baralla,
però va veure Benvolio amb l'espasa alçada.
Es va pensar que estava amenaçant
els criats dels Capulet.

—Quina vergonya! –va cridar–.
Ataques uns pobres criats?
En lloc de barallar-te amb ells,
vine i lluita amb mi, covard!

—Tibald, no és el que et penses.
No vull lluitar contra ells,
només intento tranquil·litzar-los.

—No et crec –va dir Tibald, furiós–.
Els vols tranquil·litzar amb l'espasa?
Ets un covard, com tots els Montagú!
Vinga, defensa't!

Tibald va treure l'espasa per atacar Benvolio,
i el jove no va tenir més remei
que lluitar per defensar-se.

Els crits de la baralla havien atret gent dels voltants.
Els veïns treien el cap per les finestres i els balcons.
Uns quants cridaven a favor dels Montagú,
i altres, a favor dels Capulet.
Però la majoria dels ciutadans es queixaven
perquè ja estaven tips de tantes baralles.

Una **batussa**
és una disputa
entre dues o més
persones.

—Atureu-los d'una vegada!
—exclamaven enfadats–.
No volem més **batusses** a la ciutat!

—Fora els Montagú!

—Fora els Capulet!

—No volem més embolics a Verona per culpa vostra!

Poc després van arribar a la plaça
el senyor Montagú i el senyor Capulet,
també disposats a lluitar.

—Doneu-me l'espasa!

—cridava el senyor Capulet—.

Aquí tenim un Montagú
aixecant la seva arma per **desafiar**-me!

—Capulet infame! —grunyia Montagú—.
Aparta't i deixa'm passar!

Desafiar algú
és provocar-lo
perquè participi
en un combat,
una lluita
o una competició.

Enmig de tot aquell aldarull
va arribar a la plaça el príncep Escalus,
que anava acompanyat del seu **seguici**.
Algú l'havia avisat de la baralla.
Tot i que havia intentat diverses vegades
que les dues famílies fessin les paus,
mai no ho havia aconseguit.
Ara Escalus estava molt enfadat.
Els va ordenar que deixessin de lluitar
i els va adreçar unes dures paraules:

Un **seguici**
és un grup
de persones
que acompanyen
algú important.

Els **súbdits** són
els ciutadans que
estan sotmesos
a l'autoritat
d'un govern,
d'un rei,
d'un príncep...

—Capulet i Montagú:
enemics de la pau! Esteu sords?

La plaça va quedar en silenci.
Tothom escoltava el príncep Escalus.

—**Súbdits** rebels!
Estic molt irritat amb la vostra conducta.
Us ho dic per última vegada:
no vull més enfrontaments,
no vull més morts innecessàries.
Vull que hi hagi pau a Verona!

—Sí, volem que hi hagi pau a Verona!
—van cridar els ciutadans.

Els soldats van demanar silenci.
Escalus va prosseguir amb to autoritari:

—Escolteu-me bé, Montagú i Capulet!
Si causeu una altra revolta,
ho pagareu amb la vostra vida.
M'heu sentit? Una sola baralla més
i sereu condemnats a mort.